

end dem, der ere fastsatte ved de bestaaende Regulatorer; om det er det Rette eller ei, derom er her ikke Spørgsmaal; men det er ganske vist, at hvad der gives udover det, det gaaer ikke ud fra nogen Regel, men det hidrører fra et Billighedsstjøn, fra et Anerkjendelsens Stjøn. Det har heller ikke Nogen negtet, men vi have gjort Krigsministeren opmærksom paa, at, efterat den almindelige Værnepligtslov var traadt i Kraft, var der Ligeberettigelse for de Individer, der kaldes tvungne ind i Tjenesten, og som ved forskellige, tildeels uafhængig af dem indtrædende Forhold, faae en forskjellig Stilling. Den Ene er blevet kaldet til Officeer, den Anden er bleven staaende som Underofficeer, og den Tredie har ikke bragt det videre end til Menig; de være alle Tre revne lige eensartet ud af deres Livsstilling, og de vende ikke tilbage til dem under forskjellige Vilkaar. Nu have vi gjort opmærksom paa, at under Forhold af denne Natur vilde det ikke være svarende til vorre nuværende Forhold, at gjøre Forskjel paa disse Personer, fordi den Ene havde været saa heldig — og maaskee saa fortjenstfuld, men i eihaert Tilfælde er Heldet jevnligt for Nogle — at kunne tjene som Officeer, hvorefter den Anden havde været saa uheldig, staaende at maatte tjene som simpel Soldat; vi have ligeoverfor det gjort opmærksom paa, at enhver Underofficeer af Armeen, der lod sig forfremme til Officeer i Krigsreserven, vel vidste, at han herved gav Afkald paa sin tidligere Stilling og ikke erhvervede sig anden Ret end den, som var fastsat ved den bestaaende Lovgivning; men vi have tillige gjort opmærksom paa, at ved denne nye Tjenesteydelse havde Manden dog idetmindste ikke opgivet det Krav paa Anerkjendelse, han havde vundet ved en tidligere, ofte lang Tjenesteydelse, og at alle disse Officeer vistnok kunde og burde kræve en anden Behandling end de, jeg senest omtalte. — Vi have gjort opmærksom paa, at der mellem disse to Classer stod en tredie, de, som frivillig, uden at have nogen Forpligtelse, ere indtraadte i Armeen, og som havde tjent i visse Aar, deeltaget i Krigen, og derved kunde siges at have fortjent en noget forskjellig Behandling. Jeg behøver ikke at gjøre opmærksom paa, at Krigsreserveofficerernes Stilling

ikke er ene-staaende; vi have i Marinen en meget tilsvarende Classe Officeer, de saakaldte Maanedslieutenanter (Hør!). Det vide vi Alle, at, naar de blive afskedigede, saa er der ikke Spørgsmaal om nogen livsvarig Forsørgelse; hvorfor skulle vi nu, naar der ingen lovbinden Forpligtelse er, og naar Analogien, den eensartede Maade at behandle eensartede Personer paa, heller ikke har vant os til at betragte det anderledes, gaae ind paa en Bestemmelse, som blev bindende for Fremtiden, som blev et Præcedens? Jeg vil aldeles ikke følge Ministeren i Undersøgelsen af Krigsreserveofficerernes Stilling i Armeen i det Hele; jeg er overbevist om, at netop det Modsatte af det, han paa-staaer, er det Rette, men jeg er ligesaa overbevist om, at det ikke kan nytte at forfølge denne Sag længere; thi vore Afkueser ere formeget hinanden modsatte, og den udtømmende Behandling af Emnet vilde blive for lang. Det ligger heller ikke for, her er ikke Spørgsmaal om at forberede nogen Organisation af Krigsvæsenet; her er Spørgsmaal om at forberede Armeens Reduction; det burde ligge for, men det ligger ikke for uden i en stumpet og stykket Fordring. Det er Feilen, det er derved, Forlegenhederne ere skabte; der er ingen Tid, som er bedre stikket til at lægge Planer for en fremtidig Hærordning, end netop i Reductionsøieblikket, i det Dieblit; hvor man gaaer over fra Krig til Fred, og det er ogsaa saaledes skeet overalt. At alle saadanne Overgangstider maae medføre ikke ubetydelige Udgifter for Staten, og at der i saadanne Overgangstider maa tages Hensyn til Personer, til de Personer, som have ydet Tjeneste, og især til dem, som derved have tilsat deres Helbred, det er ganske nødvendigt; men man maa vide, hvad man gjør, man maa ikke, gaae ind paa det uden at kunne overse det, thi det er endnu værre, i Tidens Længde ikke at kunne fuldbyrde overtagne Forpligtelser, end det er, strax i Begyndelsen at indskrænke til snevre Grændser. Hvad det angaaer med et Lovforslag om denne Sag, saa, dersom den ærede Minister ikke skulde føle sig opfordret til at komme frem med et Lovforslag, som jeg troer, det er hans Pligt at gjøre, hvilken Stikfelse han end vil give det, saa har jeg